

Už týdný voněla Furia po knihách. Byla na nejlepší cestě stát se prvotřídní bibliomantkou.

Z její pihovaté kůže sálala vůně papíru a knihařského lepidla, z dlouhých blondatých vlasů aroma tiskařské černě. Mílovala tu vůni už od dob, kdy byla ještě malá a vyrůstala v salonech a sálech plných knih. Člověk by si mohl myslet, že do sebe nasála pach svého okolí. Namísto toho ale vycházel z jejího těla, jako by se sama stala knihou.

Cítíla ho dokonce i teď venku.

Seděla na nízké zídce kolem rovné střechy, vysoko nad úzkými uličkami Libropolisu. Do šedého nebe nad městem ztracených knihkupectví stoupal nespočet sloupců kouře, které vypadaly jako popínavé rostliny zakořeněné v cihlových komínech domů. Před Furií zela třípatrová propast. Dole se na černém trhu ghetta tlačili exhibiti ze všech možných knih.

„Určitě to zvládneš?“ zeptala se Isis Nimmernis. Bývalá agentka Adamičské akademie klečela vedle Furie a nakukovala do uličky pod sebou.

„Summerbelle mě vycvičila dobře.“

„Summerbelle,“ řekla Isis pohrdavě, „je možná nadaná bibliomantka, ale tohle bude nejspíš horší než všechno, co kdy u Bratrů Bardů zažila.“

„Ona tvrdí něco jiného.“

„To se jenom chlubí.“

Furia se na ni úkosem podívala. „Vážně, já to zvládnou.“

Isis pozvedla koutek úst do úsměvu, ale její tvář působila stejně vyčerpaně jako všechny její pohyby v posledních hodinách. Kolem očí

měla nové vrásky: jednu za každý z těch šesti měsíců, které uplynuly od jejího boje s Okouzlující. Světlé vlasy měla svázané do pevného ohonu, chloupky na předloktí téměř průsvitné. Byla to hezká žena kolem pětatřicítky, ale kvůli tvrdému výrazu ve tváři vypadala starší, obzvláště po tom, co změnila strany a přidala se k odboji proti Akademii.

I teď měla v očích obavy. Myšlenky očividně upírala k tomu, co se děje dole v uličce. Nebo spíš k tomu, co se tam *neděje*.

„Už to přece dávno muselo začít,“ zamumlala. „Finnian to propásl.“

„Nemůže dělat nic, dokud se švábi nevylíhnou,“ namítla Furia a svráстила čelo. Měla pocit, že musí Finniana bránit po tom všem, co na sebe během posledních tří měsíců vzal.

Blatta librorum, odporný šváb knižní, byl nenažraným příbuzným knižního mola *plodia librorum*. Bůh chraň knihovnu, kterou si vybral k snědku. Před několika týdny rozmístil Finnian tisíce vajíček po komplexu budov na protější straně ulice. Dnes byl den, kdy se mají švábi vylíhnout. Jednodenní životní cyklus maličkých škůdců bylo možné propočítat na minutu přesně, když člověk znal okamžik, kdy byla vajíčka nakladena. V tomhle ohledu se Furia s Finnianem museli spolehnout na slovo toho lačného malého mužíka, který choval šváby knižní v jednom z hlubších refugií. Na nic se jich nevyptával, jenom shrábl tučnou odměnu a zmizel ve skrumáži tržiště, na kterém celá transakce proběhla.

Jestli jim dal správné informace, měl se *blatta librorum* vylíhnout už před devíti minutami. Všechno bylo připravené a každý na svém místě, aby mohli nastalý chaos využít. Jenže chaos jaksi nevypukl.

Isis nedala jediným pohybem najevo, jestli má o misi nějaké pochyby. Možná proto, že šance na úspěch byly mizivé od začátku. Furia věděla stejně dobře jako ona, že to celé může skončit špatně dřív, než to vůbec začne. To jim bylo celou dobu jasné všem, Furií a Isis, stejně jako Cat a Summerbelle. A samozřejmě také Finnianovi, který podstupoval největší riziko.

Nad hemžením v ulicích ghetta se vznášel rámus. Bezpočet hlasů se mísil s dopotem kroků po dlažbě, boucháním dveří a oken, cinkáním

zvonků na kolech a klapotem koňských podkov. V ghettu pro exlibri jezdilo jen málo motorových vozů, sem tam nějaký moped, ještě vzácněji dodávka. Když už se přeplněnými uličkami někdy nějaké vozidlo prodíralo, byl to skútr *Piaggio* na třech kolech, který byl malý tak akorát, aby se v úzkých průrvách nezasekl.

V ulici pod místem, z kterého Furia a Isis vyhlížely, bránili čilí obchodníci neúprosně svá stanoviště. Na černém trhu bylo k mání všechno, co jinak našlo cestu do ghetta jen zřídka. Spousta exlibri dychtila utratit svůj skromný měsíční plat za parfémy a kosmetiku, šperky a cigarety. Největší tlačeničky se tvořila u prodejců starých videokazet s filmovým zpracováním literárních předloh. Exlibri milovali filmy, které vycházely z románů, z nichž sami kdysi vypadli. Nic je nepobavilo tolik, jako když nějaký herec ztvárňoval někoho, koho znali. A protože digitální média v refugiích nefungovala – nebyly tu ani počítače, ani paměťové disky –, vypomáhali si tady staříčkými velkými rourovitými televizemi a mechanickými videorekordéry první generace. Když někdo vlastnil oboje, shlukovala se kolem obrazovky celá sousedství a za zvučného smíchu sledovala nekonečně fádňící knižní adaptace.

Isis netrpělivě pohlédla na svoje náramkové hodinky, potom vzhůru k zamračenému nebi. „To není dobré.“ Švábi knižní se líhli jen za denního světla, jenže teď už bylo nebezpečně ponuro.

Zakryly se tmavými plášti s kapucí, aby se chránily před pohledy ze vzduchu. Na druhé straně ulice se tyčil spleťtý komplex budov. Přístavky bujely do všech směrů: pevné cihlové krychle, dřevěné kůlničky na střechách, dokonce i věže se střílnami. Marduk, nejnebezpečnější šéf podsvětí v ghettu, udělal z celého bloku pevnost a potom se zmocnil ještě i druhé a třetí ulice. Za zdmi ghetta by bylo nemyslitelné ničít malebnou architekturu Libropolisu novostavbami – celé město se podobalo anglické vesnici plné arkýřů a oken s příčkami –, ale o to se Marduk nestaral. Dlouhé úseky zadních bloků nechal strhnout a postavil haly z červených cihel, přímo uprostřed své říše. Furia odsud viděla jen jejich střechy, jednu za druhou, seřazené za sebe jako obrovské

kontejnerové lodě v přístavu. A právě tam se nacházel jejich cíl, v poslední ze tří velkých hal. Jediná cesta vedla napříč Mardukovou hlavní základnou.

„Vyndej si už dušeknihu,“ řekla Isis.

Furia strčila ruku do jedné z kapes svých kalhot a nahmatala zobáknihu. Cítila, že se třese. „Co se děje?“ zeptala se tiše, když ji vytahovala zpod kabátu.

Zobák, který na chobotovitém krku jindy všetečně vykukoval z kožené vazby, byl zatažený. Z pomuchlaných kožovitých záhybů, smrsklých dohromady jako na tahací harmonice, vyčnívala jen žlutá špička. Člověk by ji mohl považovat za podivný knižní šperk nebo za přetočený tyčový věšák na ručníky, aniž by ho kdy napadlo, že malý červený svazek žije vlastním životem.

Kniha se znovu zachvěla, nevydala ale ani hlásku.

„To bude kvůli Mardukovi,“ odtušila Isis. „Často pořádá zobáknižní zápasy, aby udržel svoje lidi v dobré náladě. Celodenní turnaje, při kterých se rozškubou stovky knih.“ Krátce se na Furiinu dušeknihu podívala. „Už jsi o něm slyšela, že jo?“

Zobák sebou trhl nahoru a dolů v náznaku příkývnutí.

„Ajaj,“ řekla Furia soucitně. Pohládila svou dušeknihu a chtěla ji opatrně otevřít, ale stránky se od sebe neoddělily, kniha byla jako slepená. „Co to vyvádíš? Jsem tu přece s tebou.“ Aby Furia uvolnila svou bibliomantskou sílu, musela rozštepit srdce stránky a to bylo možné jen tehdy, když otevřela svou dušeknihu.

„... niky...“ zaskřehotala kniha.

„Potřebuju tvou pomoc,“ řekla Furia lichotivě. „Bez tebe jsem ztracená.“

„Si... má... niky...“

„Cože?“

„Asi... mám... záchvat paniky!“

Isis sledovala křečovitě sevřenou knihu s úsměvem. „To vypadá na problém se svěřačem.“

Zobák se natáhl na šíři prstu dopředu. I když neměl oči, podařilo se mu tvářit se vyčítavě. „Můj druh má citlivou povahu,“ naříkal. „Naše bytí je slzavým údolím, trnitou cestou strádání. Právě ty bys měla citům knihy rozumět dobře, Isis Nimmernis!“

Ta jen zabručela něco, čemu Furia nerozuměla, a opět se soustředila na protější stranu ulice.

Knihy na chvíli nedávala pozor a Furia využila příhodného okamžiku. Prudce ji otevřela. Zobák přitom spadl na střešní tašky.

„Copak jsem to neříkala?“ zvolala kniha vzlykavě, jako by jí na bedrech spočívala všechna tíha světa. Život a doba Abela Humble Uxbridgeho bylo na ní napsáno, ale jednalo se jen o maskování. Zobáknihu nestvořili proto, aby se v ní četlo. Byla houževnatým malým bojovníkem, čímž pro sebe na zadních dvorcích Libropolisu rozhodla nejeden zobákníží zápas. Po kariéře v aréně jí zůstala spousta jizev a několik uvolněných stránek, až se pak Furií odhalila jako její dušekniha. Od té doby ji měla Furia ve dne v noci po ruce. Pokaždé, když ji Summerbelle trénovala, jí kniha dobře sloužila.

„Vidíš je?“ zeptala se Furia, zatímco listovala zobáknihou, aby uvolnila ztuhlé stránky.

Isis natáhla krk a podívala se za roh Mardukovy pevnosti. Někde tam vpředu se nacházel hlavní vchod a těsně v jeho blízkosti zaujaly svoje pozice Cat a Summerbelle. I ony čekaly na to, až to konečně začne.

„Nic.“

Furia nakrčila nos nad zápachem, který stoupal z uličky. Postupně přebil dokonce i vůni knih z její pokožky. „Takhle jsem si to teda nepředstavovala, když jsem snila o tom, že na vlastní kůži zažiju všechna ta dobrodružství z knížek.“ V pohodlí čtecího křesla bylo okrádání obchodníků s Fantasticem Fantasticellim a plavba na ostrov pokladů s Jimem Hawkinsem něco docela jiného, než když tu teď seděla uprostřed špíny.

Před dvěma měsíci jí bylo šestnáct. Dřív o narozeninách našla vždycky na stole k snídani velkolepý perníkový dort od Pauliny. Jenže kuchařka už nebyla naživu, a tak letos dostala Furia jiné dárky: od Cat

levandulové mýdlo z obchodu ve Winchcombe (od té doby, co se Cat myla pravidelně, jí připadalo, že to jistě potřebují i ostatní); od Isis kapsní nůž („Třicet dva funkcí! Zaručeně nerezový!“); a od svého malého brášky Pipa předposlední perníček, který pro ni šest měsíců schoval pod matrací.

Zatímco zobákníha ještě remcala, zeptala se Isis: „Kdo vlastně krmí Samsu, když jsi pryč?“

„Pip. Dělá to už dost dlouho.“

Isis pochybovačně zvedla obočí. „Ty ho necháváš samotného s tím trudnomyslným broukem?“

„Je mu jedenáct. Poradí si.“

Isis otevřela pusu, ale ve stejném okamžiku odpověď zapomněla. Na protější straně ulice zazněl výkřik, následovaný mnoha dalšími. Rozčilený řev se mísil s alarmem. Ozbrojení strážci, kteří hlídkovali na střechách Mardukovy pevnosti, se začali rozrušeně rozhlížet. První z nich běželi ke vchodům do budovy.

Isis plynulým pohybem vyskočila do dřepu. Oči jí svítily odhodláním a v tvrdém obličejí se jí zračil úsměv. Otvor s háčky na přední straně její úzké šněrovačky jemně žhnul. Už týdný nenosila bílou jako dřív, ale tu nejtemnější černou.

Furia si svlékla plášť. Ke kapsáčům měla oblečený tmavý rolák, blondaté vlasy svázané v týlu. Ukazováček pravé ruky zasunula mezi stránky své dušeknihy.

„Švábi knižní!“ Zobák si žalostně povzdychl. „Nesnáším tu havěť! Prokoušou se knihou jako larvy sýrem. Je nezodpovědné brát mě s sebou. Slyšíte? Ne-zod-po-věd-né!“

Isis hodila přes ulici vázané vydání nějakého zapomenutého trháku. Kniha dopadla na protější střechu. Druhý výtisk stejného románu ležel mezi nimi, ale když po něm Furia chtěla sáhnout, vznesl se sám od sebe do výšky. Isis položila pravou ruku na přední stranu přebalu, Furia položila levou na zadní stranu. Sotva se knihy dotkly, už se jim pod prsty začala mihotat.

Ve stejném okamžiku se obě rozplynuly ve vzduchu, na kratičký moment se řítily prázdnotou mezi stránkami světa a opět se objevily na střeše Mardukovy pevnosti, hned vedle prvního výtisku. Kniha u jejich nohou začala blednout a v příští chvíli zmizela.

Furia pozorovala okolí, zatímco Isis hbitými prsty rozepínala háčky na šněrovačce. Zapnutý nechala jen jeden, ten prostřední. Z černé látky se ven dral příval světla a jemně pulzoval v rytmu úderů jejího srdce.

„Připravená?“

Furia přikývla.

„Jestli to někoho zajímá,“ zamumlala zobákniha, „tak mně je zle.“

Furia ji soucitně poplácala po deskách, pak v příkrčení následovala Isis ke konstrukci připomínající věž, která stála o nějakých deset kroků dál. Zastavily se před úzkými ocelovými dveřmi. Isis stiskla kliku. Zevnitř bylo zamčeno.

„Finnian tu musí každou chvíli být,“ řekla Furia. „Vždycky dodrží, co slíbil.“

Isis se prudce otočila, ale místo na Furiu se dívala přes střechu za ní. Vykulila oči a na zorničkách jí jako ve zpomaleném záběru planul odraz zášlehu z hlavně.

„K zemi!“ křikla, jednou rukou odstrčila Furiu stranou a druhou rozepnula poslední háček na šněrovačce.

Prásknutí střely se ozvalo o zlomek vteřiny později, někdo vykřikl a Isis zazářila hvězdně chladným světlem.